

„Doctorii îmi spuneau că n-am să mai joc..."

Radu, cel de-al șaselea dintre frații Nunweiller, îți dă impresia unui tînăr ce pregătește o nouă șotie. Dar aparențele te înșeală...

Copilul firav din '58, care a început să învețe fotbalul la Tînărul Dinamovist, sub îndrumarea maestrului Petre Steinbach, a ajuns și el maestru în acest sport (titlul l-a primit anul trecut), fiind unul din pionii de bază ai naționalei, în care a jucat de peste 20 de ori.

— Cînd ai debutat în națională, Radule ?

— În 1966, la Gera, cu echipa R.D. Germane. La sfîrșitul jocului am primit calificativul de cel mai bun jucător de pe teren.

— Ce evenimente din viață le consideri mai fericite ?

— În cea sportivă sînt două : primul — calificarea în turneul final al C.M. ; al doilea — cînd H.H. (n.n. antrenorul Helenio Herrera) m-a inclus în cea de a doua echipă mondială, făcută de el după finala de la Ciudad de Mexico. Un alt eveniment fericit, strict personal : anul trecut mi-am întemeiat un cămin, căsătorindu-mă cu Manana Ciogolea.

— Și capitolul „evenimente nefericite" ?

— Am suferit mult că n-am putut juca, la București, împotriva lui Internazionale, cînd colegii mei au cîștigat meciul. Apoi, am traversat o perioadă foarte critică prin anul 1968. Slăbisem aproape 13 kg, mă sufocam în timpul jocurilor și — firește — m-am dus la medici. Diagnosticul lor ? Hipertiroidism. Toți doctorii care m-au consultat îmi spuneau că nu voi mai juca fotbal. Moralul îmi era distrus. Am urmat riguros tratamentele. După 6 luni, totul era de domeniul trecutului, îmi reluasem pregătirile, apoi locul meu în echipa de club și mai tîrziu am urcat din nou și în națională.

— Ai evoluat pe mai multe continente, ai întîlnit mulți adversari buni. Pe care îi consideri cei mai valoroși ?

— Pe Beckenbauer și Bobby Charlton. Nu pot să le găsesc fisuri în joc. În plus, te impresionează prin modestie și comportare ireproșabilă. Un gest pe care nu-l voi uita multă vreme a avut față de mine și Van Hanegem. În timpul jocului cu Olanda, din decembrie, într-un duel pentru balon, Van Hanegem mi-a rupt o gheată. La sfîrșitul meciului, a venit și m-a întrebat ce marcă de gheată prefer ? Exprimîndu-mi dorința de a purta pantofi, mi-a replicat că nu-s practici, fiindcă nu protejează glezna. Epilogul acestui incident neprevăzut s-a consumat în luna ianuarie, în lipsa mea din țară. Soția mea, Manana, a primit pachetul cu ghetele expediate de Van Hanegem.

— Cu ce speranțe ai început noul sezon competițional, Radule ?

— Împreună cu colegii mei de club, sper să aducem în vitrina din șos. Ștefan cel Mare ambele trofee din competițiile interne, adică să cucerim campionatul și Cupa . Bineînțeles, mai sper ca echipa națională să cîștige seria Campionatului european. În ceea ce mă privește, sînt bucuros că am pășit cu dreptul primind în primele etape ale returului note mari. „Elevul" Radu Nunweiller promite că se va menține pe aceeași linie tot... trimestrul. Și mai departe chiar, pînă la încheierea anului fotbalistic.

Pompiliu VINTILA

Fotbalul copilăriei noastre

Două „goluri" dintr-un șut !

Pare straniu, dar am reușit totuși să marchez două goluri dintr-un șut !

E mult de atunci, prin 1930, cînd eram elev în clasa a 4-a la liceul din Buzău. O primăvară timpurie ne făcuse să fim în mare fierbere, deoarece se desfășura campionatul liceului. Trebuia să disputăm cu echipa clasei a VI-a B un meci decisiv de care depindea calificarea în finală.

Terenul cel mare fiind ocupat în ziua meciului, alături, pe iarbă, la marginea pădurii din cring, am improvizat un altul, i-am pus barele, pe care le aveam pregătite din vreme, l-am marcat, am pus și niște plase vechi, cîrpite și la fluierul unui elev mai mare a început disputa cu o dîrzenie rar întîlnită. Jucam în ciorapi, căci ghete de fotbal erau greu de găsit pe vremea aceea.

Se juca pe viață și pe moarte! Mingea circula fulgerător de la o poartă la alta, în cel mai autentic stil ofensiv. Nu știam atunci prea multe despre „tactică", despre „beton", despre „temporizare", noțiuni astăzi la modă. Știam însă că trebuie să marcăm cît mai multe goluri !

La pauză, scorul era 2—2. În repriza a doua, spre sfîrșitul ei, adversarii noștri reușesc să ne marcheze al treilea gol. Eram disperați ! Mai erau 5 minute de joc. Primesc mingea și fac o deschidere în adîncime, pe diagonală, la întîlnire. Fratele meu geamăn, care juca pe aripa dreaptă, depășește fundașul, ajunge la timp la „întîlnire" și fără să stopeze, din viteză, șutează fulgerător jos la colț. 3—3! Adversarii pun mingea la centru, fac un „un-doi" reușit, și un șut teribil zguduie bara orizontală a porții noastre. Mi se oprise inima de emoție, dar bine că a trecut primejdia. Mingea din bară revine în teren și, degajată de un apărător, mă „găsește" la mijlocul terenului. Fac un dribling, dînd mingea pe lîngă adversar și, depășindu-l în viteză, deschid iarăși aripa dreaptă, care se lansase pe extremă, într-o cursă solitară ; pătrund în suprafața de 16 m, așteptînd centrarea, care a și venit pe jos, la firul ierbii. Am șutat năprasnic, din viteză, din apropierea liniei de 6 m.

O durere sfîșietoare mi-a străbătut piciorul drept și m-am prăvălit la pămînt !

Am putut totuși vedea în plasă două „mingi", în fiecare colț al porții cîte una ! Una, mingea veritabilă și în colțul opus a doua „minge", un ciot de rădăcină de pom, uscată, în curs de putrezire, ascunsă de iarbă și pe care o lovisem cu atîta tărie o dată cu mingea veritabilă, încît o rupsesem și o trimisesem în plasă, spre stupefacția portarului, care se uita uimit, cînd la minge, cînd la ciotul de lemn, nevenindu-i să creadă că a „încasat" două goluri, dintre care unul era golul victoriei !

După cîteva secunde, terminîndu-se meciul, am fost îmbrățișat cu efuziune de colegii mei și transportat pe brațe la spital, unde am stat 3 săptămîni, pînă mi s-a vindecat fractura degetului mic de la piciorul drept.

Și astăzi, cînd privesc cicatricea, mă întreb dacă mai există cineva în lume, care să fi realizat performanța de a marca „două goluri dintr-un șut".

Paul PĂȚULESCU
— Buzău —

(Din Ludas Matyi)

La mulți ani, Ruda-baci !

Rudy Wetzer a împlinit 70 de ani ! „Cum 70 ?" — parcă-i auzi pe cei ce-și amintesc și acum de arena „Romcomit" din Capitală sau de „Banatul" din Timișoara. „Cînd i-a făcut ? Parcă ieri a fost meciul acela, cu Grecia, cînd „Ruda" a marcat cinci goluri în poarta lui Jemalis !"

Acel ieri a fost însă cu mai bine de 40 de ani în urmă, la 25 mai 1930. *„Ce zi frumoasă era!"* — își amintește azi, sărbătoritul. *„O duminică de primăvară caldă, un stadion arhiplin — arhiplin, așa cum era pe atunci stadionul din Dealul Spirii, cu mica lui tribună de lemn, cu lumea îngrămădită pe taluzurile de pămînt. Și curgeau golurile de mă miram și eu. Să știți că grecii n-au avut atunci echipă proastă. Dar s-au speriat de noi. Deh! Eram pe plecare la campionatul mondial de peste mări și țări, din Uruguay! Se zice că pe atunci se juca un fotbal... romantic. Deviza era : jucăm, să marcăm goluri, pe cînd azi, ea este cu totul alta: luptăm, să nu primim goluri. Și atunci, să ne mai mire că, după 17 etape, golgeterul are numai 7 goluri marcate ?*

— Unde ați jucat prima dată ?

— La Chinezul, în Timișoara. Aveam 15 ani, tata era plecat în război. Am intrat ucenic la C.F.R. Eram cel mai mare dintre copii — am fost 15 cu toții — și trebuia să am grijă de ei. Eram capul familiei. Echipa Chinezul era a Atelierelor de căi ferate. La început, am jucat la echipa I B, așa cum era categorisirea pe atunci, dar după cîteva meciuri am trecut la I A. Și acolo am rămas.

Discuția este întreruptă pentru cîteva minute: Rudy Wetzer este solicitat la telefon. A fost ales de colocatari președintele comitetului de bloc. Are în grijă unul din acele imense blocuri de pe șos. Mihai Bravu și mereu trebuie să dea dispoziții celor în subordine, să intervină pentru remedierea diferitelor defecțiuni.

— Tot timpul sună telefonul. De cinci ani de cînd ne-am mutat aici sînt tot președinte. E o muncă anonimă care ia timp, dar este importantă. Despre ce vorbeam ? De fapt, nu are importanță pentru că ziariștii se pricep să lege vorbele... Duminica trecută am fost la Timișoara, la meciul C.F.R. — Politehnica Iași. C.F.R. a fost exact imaginea fotbalului timișorean de altădată, iar publicul, același public admirabil pe care-l știu.

— Fotbal timișorean, cu antrenor bucureștean !...

— Da! Așa e! Și asta din cauza comodității foștilor internaționali, colegi cu mine la Chinezul sau Ripensia și chiar mai tineri. După ce au terminat cu jocul, mai mult au făcut pe antrenorii, mulțumindu-se să trăiască din gloria trecutului, fără a pune suflet pentru menținerea renumelui fotbalului timișorean, de care ar fi trebuit să se simtă mai strîns legați.

Din nou sună telefonul. S-a blocat o ușă. Este chemat mecanicul și interviul continuă:

— Nu înțeleg de ce unii sînt supărați pe testul Cooper. Spun că în fotbal n-ai nevoie decît de sprinturi. Cei ce spun așa au uitat, poate, de turele ce le făceau altădată în jurul terenului. Eu nu le-am uitat. Cînd se termina antrenamentul și toată lumea mergea la cabină, deodată îl auzeam pe antrenor : „Wetzer! Patru ture! Să mai dai un kilogram jos!". Și le făceam. Am văzut că au fost fotbaliști care au abandonat după 1 800—2 000 metri.

Liniște. Soția vine cu cafelele, cu o sticluță de coniac: *„Ție Rudy, îți pun numai jumătate păhărel".* Și, adresîndu-mi-se : *„Știți, vîrsta, domnule ! Medicul nu-i mai dă voie".*

— Nu v-ați gîndit să așterneți pe hîrtie gîndurile unei vieți închinate fotbalului ?

— Dacă aș scrie o carte aș intitula-o „Glorie blestemată". Pentru că fotbalul mi-a adus multe bucurii, dar și destule necazuri. Adică n-am avut pace niciodată. Toată lumea mă cunoștea și mă cunoaște, eram — și sînt — mereu în fața publicului, în vitrină. Cînd m-am dus la ședința de bloc, i-am și spus soției: „Să știi că o să mă aleagă în comitet. Mai bine du-te tu". Nu s-a dus și eu am fost ales președinte!

Intervine soția :

— Nici cînd am plecat în voiaj de nuntă, la Budapesta, nu am avut liniște. Eu am rămas în cușetă, iar el, cu niște ziariști. L-am văzut la plecare, în Gara de Nord, și apoi la sosire, la Budapesta...

— Condiția vedetei, Ruda baci.

Afară se întunecase. De la etajul IX al apartamentului lui Rudy Wetzer, luminile Bucureștiului sclipeau pînă în zare...

V. DINU

FIȘA PERSONALA

● Născut la 17 martie 1901, la Timișoara ● A jucat fotbal la Chinezul, Unirea, Ripensia, I.L.S.A. din Timișoara; la Juventus București ; și-a încheiat activitatea de jucător la Rovine Grivița Craiova, unde era și antrenor, în 1937 ● A antrenat pe: Juventus București (1929/1930), Ripensia Timișoara (1930/1932), I.L.S.A. Timișoara (1934); Rovine Grivița Craiova (1937), Ripensia (1937/1939), U.D.R. Reșița (1945/1946), Dezrobirea Constanța (1948/1949), Dinamo București și Dinamo Brașov (1949/1954), Flacăra Moreni (1955/1956), Minerul Baia Mare (1957), Voința București (1961) ● Prezent de 17 ori în echipa națională A în perioada 1923/1932 ; a marcat 10 goluri, celebră rămînînd partida România — Grecia (8—1), disputată la 25 mai 1930 la București, în care Rudy Wetzer a înscris 5 goluri ● Frații săi : Ștefan Wetzer II (a cîștigat „Cupa României" cu Arieșul Turda) și Ion Wetzer III (a jucat de 5 ori în echipa națională) ● Fiul său, ing. Roland Wetzer, joacă la Voința București în divizia C.

ÎNCEPUTURI

Acum vreo treizeci de ani și mai bine, cînd am pus prima oară mîna pe o pușcă de vînătoare, a ieșit scandal mare! Și era și firesc să fie așa : nu era pușca mea, ci a tatii ; eu abia sărisem peste bariera primilor zece ani din viață. Și, în al doilea rînd, împușcasem cocoșul din curte! (Și avusese mama un cocoș frumos!). Nu mai spun ce a urmat după ce m-a apucat tata de urechi... Destul că, după vreo două săptămîni, tata a început să vorbească iarăși cu mine. Și a început vorba tot despre pușcă...

— Îți place pușca? m-a întrebat.

— D... da... m-am bîlbîit eu.

— Dar de ce ai împușcat cocoșul ?

— Fiindcă fugea după găini, prin curte...

— Și tu l-ai împușcat cînd fugea, sau cînd stătea pe loc ?

— Cînd fugea!...

— Ce vorbești ?! s-a mirat tata și m-a mîngîiat pe cap, cam în răspăr, dar am simțit căldură multă în mirarea lui și mai țin minte și azi mîngîierea aceea aspriță de mîndrie.

Și nu l-am înțeles greșit; a doua zi m-a luat cu dînsul la poligonul de tir la talere. Astăzi, în locul acela din București... unde a fost terenul „Societății de dare la semn", cum se numea atunci, sînt niște blocuri. Dar, chiar așa masive și frumoase cum sînt, cînd mă uit la ele, parcă văd prin zid cum zboară talerele ; primele mele talere zburau greoi, aruncate de o mașină rudimentară. Și poate că și zborul lor lent m-a ajutat în acea primă zi să împușc patru talere din zece, lucru de care nici acum nu știu cine era mai mîndru : eu sau tata ? Și acum mă întreb care o fi fost mai degrabă motivul mîndriei bătrînului: faptul că a știut să-mi explice cele cîteva reguli elementare de tir la zbor, sau că avea asemenea fecior ? Sper să fi fost primul motiv. Dar îi sînt recunoscător pentru că printre multe altele m-a povățuit: „Un om întreg, măi băiete, pe lîngă carte și o meserie, trebuie să știe să și tragă cu pușca; asta așa, ca să fie om întreg...". Și apoi : „...Știu că așchia nu sare departe de trunchi și ai să vînezi și tu. Dar, învață să tragi ca lumea și să nu chinuiești păsările ori iepurii...".

M-am străduit să învăț să trag „ca lumea" cu arma de vînătoare, dar tot mi se mai întîmplă să scap o rață sau un fazan. Și, atunci, parcă aud o mustrare care vine obosită, de departe, cale de treizeci de ani...

Rîndurile de mai sus vor să fie un fel de reacție nostalgică (dacă se poate spune așa) după ce am citit mai alaltăieri, în „Sportul", despre minunatele condiții create azi, acuma, iarna, celor care vor și au înclinare spre tirul cu arma, fie ea cu alice sau cu glonț.

Antrenament în poligonul de tir

Ilie CĂRCIU

Cu Mihai Albu — dincolo de careul de 3 secunde

● Albu — o mostră a „lipsei de modestie" ● „Pasiunea sînt... eu !"
● La 15 ani — jucător în divizie ● Europenele trebuie „atacate" frontal

Participasem, o dată, la o discuție ce-și avea ca subiect... lipsa de modestie a lui Albu, și reținusem efortul făcut de către conlocutorii mei de-a defini această trăsătură care, în cazul baschetbalistului dinamovist, n-ar avea nimic comun cu aroganța, sfidarea sau detașarea conștientă. Lipsa de modestie a lui Albu — se spunea — e de altă factură, ea definindu-se prin dorința, nedisimulată, de-a fi permanent primul.

De toate acestea mi-am adus aminte la Cluj, în seara cînd glezna lui dreaptă, violent atacată în meciul cu Steaua, nu i-a permis să abordeze partida cu Politehnica București, exilîndu-l lîngă noi, spectatorii, loc de unde Albu privea, frămîntîndu-se, înfrîngerea team-ului său, reacționînd doar cu neputincioasa replică : „Oh ! dac-aș fi acum în teren !"

— Ai putea schimba soarta ? — am preluat eu interogativ ceea ce, în fond, voia el să afirme.

— Poate că da ! — mi-a răspuns el cu un ton în care n-am citit nici o undă de ostentație sau reproș la adresa „cinciului" din teren.

O conștiință a valorii — valoare certificată în atîtea rînduri, o recunoaștere a posibilităților proprii — posibilități capabile să răstoarne partide care păreau deja încheiate, iată deci cum trebuie înțeleasă lipsa de modestie a baschetbalistului Albu. Și în momentul acela voiam să cunosc cît mai mulți sportivi contaminați de acest superb virus.

Un ceas mai tîrziu, în hol la „Napoca", frămîntînd între degete un „Snagov", Albu căuta răspuns la o întrebare hiperutilizată de către reporteri : Ce este pasiunea ?

— E un CE care te împinge să faci cu devoțiune și plăcere un anumit lucru. E ceva care te frămîntă, care nu-ți dă pace, care te impulsionează, te face să arzi continuu. E... în sfîrșit... eu sînt un pasionat, spre exemplu — oferă el chintesența acestei abstracțiuni, fără să urmărească, însă, autoreclama și fără să copieze spiritul fanfaron al declarațiilor lui Cassius Clay.

Să coborîm, însă — căutînd rădăcinile acestei lăuntrice chemări, — în 1953, anul cînd Puiu Albu, în vîrstă de 15 ani, își încheiase „peregrinările" la schi, înot și fotbal, statornicindu-se la baschet, disciplină unde mlădițele performanței începuseră să crească. Învingînd obstrucția tatălui, puștiul teribil — cum îl numeau sibienii lui — intră decis în arenă, reușind curînd să se numere printre titularii formației Constructorul Sibiu, echipă care-și începuse scurta ei carieră în divizia A. După doi ani de fortificare aici, Albu trece la Universitatea Cluj, echipă care-i aduce lui consacrarea și adulația orașului. Vine, însă, toamna lui '63, moment cînd orașul care-l răsfățase atît, trebuie să se despartă de acest mare dirijor de orchestră. Reactualizînd clipa și motivînd-o cumva, Puiu mărturisește : *„Simțeam că realizările de la Cluj erau, din punct de vedere al performanței, sub dorința și sub posibilitățile mele".* Sau, răstălmăcindu-l, Clujul nu-i oferea conjunctura de a ajunge omul numărul 1 în sportul pe care-l practica. Și atunci s-a supus glasului de sirenă al Capitalei, oraș care a făcut, incontestabil, din el o mare personalitate sportivă.

Din palmaresul său : cinci titluri de campion cu Dinamo, de mai multe ori coșgeter al campionatului intern, internaționa1 de 152 de ori, selecționat în echipa Europei.

— Cît timp vei mai juca ? — îl întreb pe baschetbalistul nr. 1 al anului 1970, gîndindu-mă la cei 32 de ani pe care i-a împlinit.

— Atîta timp cît mă simt capabil să fiu primul — declară el, convins să nu facă jucătorului de clasă pe care-l reprezintă, nici o concesie.

★

Duminica trecută, la Brașov, investit cu noul tricou de campion pe 1971, Albu mărturisea prietenilor care-l asediaseră pentru felicitări : *„Sînt satisfăcut, dar nu și fericit"*, explicînd, apoi, că adevărata împlinire nu i-o va aduce decît un loc pe podium la „europene", loc pe care avem datoria să-l atacăm pentru a ne detașa, o dată, de plutonul mediocru în care mărșăluim de ani și ani. Este, de altfel, „un loc pe care am avea dreptul să-l ocupăm", — conchidea el, și în lipsa de modestie cu care ni-l revendica am citit o superbă dorință de autodepășire, o sete care-i stăpînește, de altfel, pe veleitarii oricărui domeniu de activitate.

FOTBALUL VIOLENT ȘI CONSECINȚELE LUI PENALE

Lumea fotbalului profesionist italian este profund afectată de epilogul juridic al unui accident survenit în urmă cu două luni, în cursul partidei de campionat dintre A.C. Milan și F.C. Bologna. Ca urmare a jocului excesiv al milanezului Benetti, jucătorul Liquori, de la Bologna, a fost grav accidentat. Urmarea ? O operație efectuată la o clinică din Lille și cîteva luni de inactivitate.

Procuratura din Bologna, analizînd cazul, a ajuns la concluzia elementului intențional, agravat de faptul că ghetele lui Benetti erau echipate cu crampoane neregulamentare, fapt ce a scăpat arbitrului. Ancheta continuă și nu este exclus ca violența în fotbal să capete, în viitor, aspectul juridic al vătămării integrității corporale.

Cine știe... cîștigă !

O funcționară de la o întreprindere de demolat din Londra, Joan Wilkes, în etate de 43 de ani, a... dărîmat, recent, și recordul cîștigurilor la concursurile de pronosticuri sportive.

Cu un buletin care n-a costat-o decît 22,5 penny, ea a reușit să cîștige fabuloasa sumă de 334 000 de lire sterline !

Un roman al atletismului naiv

În prea bine cunoscuta colecție „Meridiane" a Editurii Univers (de ce nu Stadion ? Dar la urma urmei, indiferent unde, mai bine că a apărut !), Mircea Fodoreanu ne dă o versiune românească foarte verosimilă a romanului lui Giuseppe Brunamontini „Il cielo sulle tribune". Romanul a primit în 1967 premiul de literatură sportivă al Comitetului olimpic italian (CONI), ceea ce reprezintă o recomandare pentru cititori, iar pe de altă parte ne stîrnește invidia : de ce nu și un premiu literar al C.O.R. ?

„Cerul deasupra tribunelor" este o foarte originală colecție de tablouri extrem de familiare nouă care se întregesc în fresca nepretențioasă dar sugestivă a unei mici secții de atletism dintr-o fabrică periferică în care mari sînt doar sufletele. Portretul maistrului Mancinelli, un fel de instructor voluntar de atletism, autoritar și omenos totodată, este (cum ar zice șăgalnic Romulus Vulpescu) inubliabil. Povestea, sau, la drept vorbind, povestioarele, sînt spuse la persoana întîi, ceea ce le conferă un anumit farmec, de un ucenic și în ale meseriei și în ale alergatului pe distanțe lungi. Tribulațiile alergătorului de cursă lungă de tip italian se citesc cu plăcere într-o ușoară atmosferă de reverie, pe care o naște naivitatea dulce a situațiilor.

Un mic roman (144 pagini) al atletismului romantic, pe care-l recomandăm cu căldură. (vib)

Dürer ilustrînd scrima și luptele

Sala Ateneului din București prezintă zilele acestea expoziția „Albrecht Dürer și orașul său, Nürnberg". La 21 mai se împlinesc 500 de ani de la nașterea pictorului german și UNESCO propune calendarelor universale această aniversare. Celebrul desenator și gravor (1471—1528), atît de apropiat prin naștere de teritoriul țării noastre (tatăl său provenea din orașul maghiar Gyula, vecin cu localitatea românească Chișineu-Criș), are proxime tangențe cu istoria sportului, ceea ce justifică evocarea sa în această pagină de ziar.

Albrecht Dürer este dacă nu primul, în orice caz cel mai vestit ilustrator al exercițiilor de scrimă și de luptă, într-o epocă (secolele XV—XVI) în care aceste sporturi aproape se confundau. Marele pictor german a practicat „nobilele exerciții" ale timpului său și în orice caz a cunoscut extrem de bine nu numai pe maeștrii de scrimă de-atunci, dar și toate subtilitățile mișcărilor și paradelor de scrimă și de lupte. Această competență l-a determinat probabil pe împăratul Maximilian I să-i ceară lui Dürer să ilustreze un tratat de scrimă ce a fost editat la Nürnberg în 1512. Manuscrisele originale aparțin astăzi Bibliotecii de stat din Viena, iar unele schițe de scrimă fac parte din tezaurele British Museum din Londra.

Cartea cuprinde aproape 120 de desene însoțite de explicații scrise de mîna artistului în dreptul fiecărei figuri. Sînt descrise toate mișcările și paradele, de la cele mai simple pînă la cele mai complicate, cu arătarea celor ce pot provoca moartea. În acest domeniu, Albrecht Dürer nu are alți precursori decît meșterii egipteni ai mormintelor de la Beni Hasan sau pictorii vaselor grecești de ceramică.

Trei poziții de luptă, imaginate de Albrecht Dürer în tratatul său din 1512

Victor BANCIULESCU

PETRICĂ NIGA — BUCUREȘTI. „O muză mi-a inspirat două epigrame și le-a prezis că, în momentul cînd vor parveni, vor găsi „coșul redacțional plin". Într-adevăr, era plin. Totuși, am mai găsit un locșor !

TITU FILIPIDESCU, BUCUREȘTI. O epigramă adresată „unui fotbalist". (Să vedem cine se simte cu musca pe căciulă ?) :

De obicei, tu vezi destul de clar,
Doar pe teren (de vină e...
gazonul !)
Confunzi piciorul unui adversar
Și... tragi în el, crezînd că e
balonul !

ANTONIU CIOCAN, COMUNA DETA. „La noi în țară, în urmă cu 10—15 ani, se pregătea hocheiul pe iarbă. Apoi, nu știu de ce (N.R. : nu știm nici noi !) sportul acesta a dispărut. Oare nu e cazul să fie repus în drepturi acest sport care s-a extins în multe țări europene ?". Dacă vă mulțumiți numai cu părerea, nu ezit să vă răspund : ba da ! Vă promit, în orice caz, că o să întreb și eu mai departe.

ION ROȘU, COMUNA SOSDREA. Sînt alături de dv. în lupta cu prietenii care vă contrazic „pe nedrept" : Dumitrache a făcut primii pași în fotbal, sub culorile Rapidului. Cine știe ce jucător, anonim astăzi, a fost considerat atunci de zece ori mai bun decît Dumitrache.

DAN CREȚAN, TG. JIU. 1. Dinamo a luat ființă cu 24 de ani în urmă, prin contopirea sub acest nume, a echipelor Ciocanul și Unirea Tricolor. 2. „Știu că părerea mea nu contează, dar ca unul care țin la echipa Dinamo, de la vîrsta de 8 ani, cred că n-ar fi nimerit să se revină la numele de Unirea Tricolor. De dragul tradiției, nu trebuie să schimbăm numele unei echipe care și-a cîștigat, între timp, o... tradiție". Înclin să vă dau dreptate !

MATEI VOJA, BRĂILA. Iată rezultatele celor trei meciuri dintre Petrolul și Liverpool, din cadrul ediției 1966—1967 a Cupei campionilor europeni la fotbal : 0—2, 3—1 și 0—2. Partidele au avut loc în primul tur al acestei competiții.

I. PANAITESCU — BUCUREȘTI. Iată formația pe care am prezentat-o, la 20 mai 1924, la Viena, în meciul cu Austria (scor : 1—4) : Strock I — Bartha, Hirsch — Tritsch II, Königsberg, Iacobi — Strock II Holz, Wetzer I, Ronai, Guga. Cele mai multe din aceste nume sînt complet necunoscute generațiilor de azi !

MIRCEA UNTEA, BAIA MARE. „Cînd vrei să mergi la fotbal, în orașul nostru, organizatorii te obligă să cumperi un așa zis program, care, de fapt, este o simplă fițuică. Vă trimit „programul" să-l vedeți și dv". Într-adevăr, este vorba de o fițuică. Ceea ce ne vine, însă, să înțelegem mai greu, este îngăduința C.M.E.F.S. față de asemenea practici. Într-o zi, s-ar putea ajunge la situația ca, o dată cu biletul de intrare, spectatorul să fie obligat să cumpere, știm noi, și o garnitură de mobilă. Începutul este greu !

Ilustrații : N. CLAUDIU